

Ztrácím pod sebou nejspíš svět, což mě děsí.
Pouštím se asi na tenkej led.
Dívám se do očí bledý, polonahý baronesy.
Hádám, že chce to pár chytrých vět.

A pak mě bůhví proč ústa zradí.
Na rovinu, prostě nevím co mám říct.
A jen čísi hlas moudře mi radí,
Nech to plavat, nenaděláš vůbec nic.

Zkousím to dál, ani nevím proč, možná si věřím,
cítím, že vracím se do hry zpět.
Nejspíš chce to už jen pár slov, o to jí běží,
říkám si chce to pár chytrých vět.

A pak se zřítí svět a já si zoufám.
Na rovinu, už mi bylo stokrát líp.
Každá z příštích je totiž hloupá.
Každá věta, každý slovo, každěj vtip.

Jsi prostě krásná a já po tobě toužím,
jak tu stojíš, jak plavovlasý bůh.
Jsi tak krásná a i když to dál zkousím,
jak to vidím, jsem pro tebe jen vzduch.

Zbývá mi nakonec možná hlas, tak ještě nádech,
pouštím se znovu na tenkej led.
Tvářím se jako bych cítil zas vítr v zádech,
tím spíš chce to pár chytrých vět.

A pak se zřítí svět a já si zoufám.
Na rovinu, už mi bylo stokrát líp.
Každá z příštích je totiž hloupá.
Každá věta, každý slovo, každěj vtip.

Jsi prostě krásná a já po tobě toužím,
jak tu stojíš, jak plavovlasý bůh.
Jsi tak krásná a i když to dál zkousím,
jak to vidím, jsem pro tebe jen vzduch.